

Лара Дорин

БЕЛА ФАЗА

Библиотека
ПОЕЗИЈА

Уредник
ЗОРАН КОЛУНЦИЈА

Илустрација на корицама
ВАСИЛИЈ КАНДИНСКИ, *Сиво и њинк*, 1924.

ЛАРА ДОРИН

БЕЛА ФАЗА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Сад кад идем и враћам се,
ја која се ничему вратити не могу.
Ту где јесам, стижем и куда ћу проћи
Тамо где ме неће или хоће бити
Тамо где ме неће или хоће волети
Ја бих да пронесем своју реч.

УБИЋЕ МЕ БЕЛА ФАЗА

Када је Цветко Лаиновић,
први пут, после хиљаду година,
нацртао белу линију,
људи су рекли:

„Ах, какво савршенство!
Ах, каква лепота!
На крају не остаје ништа друго,
до танке беле линије,
и живота очишћеног од живота.“

После се убио у неком хотелу,
тешко болестан од свих болести.
Ниједна га није стигла...
Стигла га је “Бела фаза”*

*Цветко Лаиновић, академски сликар.

РАТ У МЕНИ

Кад дође то време,
и то време буде сад.

Када га препознам као своје.

Кад ме из себе,
као из материце избаци.

Када ме остави
на ничијој земљи,
у утроби ничијој
Период изгнанства
трајаће тачно
колико траје
рат у мени.

БЕЛЕ ПТИЦЕ

На мој кров слетела је
болесна птица,
а напољу пада киша
и тмурно је.
Бојим се, разболеће се
више...

Подсећа на мене

И ја у себи кријем тајну
живота и смрти.
Познајем тај тренутак,
у ком се прелама вечност
на граници постојања.
Моје тело лута,
путује и пролази.
Моја душа дише
телом спутана,
из једног постојања
у друго.
Из рађања у рађање
кроз живот.

Тајна је у схватању...

Отац ми каже
да не памтим лепо.
Али он не разуме...

Ја не памтим његово лепо,
а он заборавља своје ружно.
У томе је смисао и суштина,
да би се сутра негде срели
у неком животу
у ком ја нећу бити
ова болесна птица
која кисне на мом крову.

Облаци су угушили град
Котрљају се кроз небо
Небо које је прљаво,
као нечија душа.

Једног дана, затворићу очи
и засијати плаво.
Лећи ћу на голу земљу,
да ме додирне собом.
Нека на мене слећу голубови,
као овај што ми на крову стоји.
Слушаћу звук ветра,
који путује кроз сва времена
и животе,

као један исти ветар.
Удисаћу мирис траве
која ниче,
зато што је жива
и превазилази свој почетак.

И све то. И све то,
да дотакнем тај тренутак,
у ком се живот и смрт
преламају кроз схватање
у ком човек постаје од себе већи.
Од свог трошног тела
и јефтиних мисли
које га одвлаче од суштине.

Мој отац увек говори о срећи.
Он не памти ружно,
и каже да ја не знам за лепо.

Али ја знам...

Лепота је у истини.
У истини да је ово сад већ готово,
и долази ново сутра
које већ постаје јуче,
да не знам у ком дану постојим,
и да ли постојим?

Ако прерастем себе,
више ми неће требати људи.

Неће ми бити важне очи,
које одлазе да се у другим очима
боље препознају.

Ни овај град који је труо
као лоша успомена,
у ком живим
са оним у себи,
што ме мучи
кроз овај пут
који зову животом.

Желим се попети међу птице
Горе...
Горе где ме не додирује
ништа и нико.
Где је све бело и лепо.
Где се не види тренутак
спајања и раздвајања
нас, који знамо
да путујемо кроз све животе
као један.

Кажу ми да не видим лепо.
Али ја видим далеко.
И то је боље од лепог
И лепше од лепог
Од очеве визије живота,
који мисли да је радост

памтити само оно што нас смеје.
Не знајући за моју срећу
откривања тренутка,
у ком нема осмеха.

Већ само погледа ка небу,
по ком лете беле птице...

ИСТИНА

Тамо су коњи
у такту плесали,
богато и свеживотно.

А овде...
Овде су мрави
грицкали кости.
Пели се уз кичму.
Разносили мрве хлеба,
хиљаду пута од њих веће.

КАВЕЗ

Суочавам се са собом.
Та је слобода била грана,
са које је певала птица.
А сад овако је жица.
Жица разапета између речи.
И птица једнако пева,
али у кавезу.

ТРАГ

Траг сам у речима својим.
На лицу свој сам траг.

Своја сам шума и пут сам свој.
На путу бела мрва, камена белог,
белог хлеба.

Своје сам бело у црној шуми
И кућа коју тражим.

СИНОВИМА

Милујем те руком, која се
назива мајчинска...

Скупљам у длан твоје сузе.
Уплићем ти речи у плетенице,
у звезде те кујем, и благим додиром
постељу поравнавам,
да спаваш у миру и не будиш се.

А другим дланом, згрченом шаком,
поломљеним зглобом, прстима кривим,
пишем своју песму.

И не дам ти да је прочиташ...

МРЕЖА

Зли људи владају светом...
О дете! Не играј се доброте!
Не буди ђаволу мета.
Не могу промашити,
твоје велико срце.
Затвори очи и ћути.

У твојим очима птица,
може бити погођена.

НИКАДА ДО КРАЈА

Тим степеницама,
никада до краја...

А дуге су, дуге
Замршене небом
Кораку високе
Измучене жељом
Водиле ме горе
Увек недостижне,
а суђене мени
као спотицање...

Ја, слуга Божији
између светла и таме,
живота и краја.
У раскораку својих руку,
које никада
не постају једно.
Дишем једну жељу
Сањам један сан
И молим за један пут,
заувек прав

Јер тим степеницама
никада до краја...

СПАСИТИ СВЕТ

Као мишеви у својим рупама,
песници певају о светлу
не излазећи на сунце.

Збијени у сопствене могућности,
ломе заједнички скелет
властитог достојанства.

Али,
ако ништа друго,
бар ће писати
о томе...